

[Iver Poulson.]

medlem hr. Aage Fogh, bagefter sagde, at han havde lyttet til denne tanke med stor interesse, for her var da et parti, der ville noget, der havde noget konstruktivt. Det ærede medlem gav som sagt udtryk for stor interesse, og jeg håber, at hans indflydelse inden for regeringen må være så betydelig, at han kan få regeringen til at se på dette forslag med velvilje og interesse. Det er den mest demokratiske skattelovgivning, man overhovedet kan få, og den går ud på, at ethvert menneske her i samfundet, som arbejder og sparer op, og som udfylder sin plads i samfundet — ganske uanset om pladsen er på det ene eller det andet sted, inden for fagorganisationerne eller i akademikernes kreds; det er lige meget — er med til at bygge sit land op, er med til at skabe de reserver, som vi ikke mindst i de senere år har set er en nødvendighed, hvis vi skal undgå at gå fra krise til krise, hvorimod ethvert menneske, som har et overforbrug, der kommer op på de helt store tal — hvor stort det skal være, hvor høj bundgrænsen skal løftes og alt det dér, er ikke noget, jeg kan indlade mig på at udtale mig om — er med til at trække på de reserver, som vi alle sammen i fællesskab har bygget op. Det er ligetil og ganske naturligt, at dette træk på samfundets reserver bør beskattes — og det må blive beskattet efter en progressiv skala på det direkte forbrug, som fremgår af selvangivelsen. Det ville være en virkelig forbedring og en forenkling af dansk skattelovgivning. I går nævnte jeg en hel række af de fordele, som en sådan skattereform ville betyde for samfundet.

Den højtærede finansminister nævnte en hel række eksempler på, at der kom krav ude fra befolkningen om, at den ene og den anden og den tredje opgave skulle løses. Der var slet ikke tale om, at de mennesker, som kravene blev stillet til, kunne tænke sig en gang imellem at sige: nej, det er der ikke råd til. Jeg lagde mærke til, at finansministeren sagde: fra kulturverdenen lyder der hårde ord, fordi vi er for sparsommelige på kulturfronten. Jeg synes, situationen herhjemme er sådan, at næste gang kulturverdenen henvender sig til den højtærede finansminister med hårde ord, kan han passende sige: en ordentlig særforborg, så der ikke sidder små befolkningsgrupper til-

bage i tilstande og under forhold, som vi ikke kan være bekendt, er også udtryk for et lands kultur, og dér er meget at indhente. Det kan kulturfolkene jo godt tage lidt op til overvejelse.

Jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for de oplysninger, jeg fik med hensyn til særforborgen. Socialministeren indrømmede, at særforborgen ikke tidligere har fulgt med, men efter 1959-lovens gennemførelse er man virkelig gået i gang med at indhente det forsømte. Men hvorfor først fra 1959, når denne forborgsgren har ligget fuldstændig upågtet hen i tiden fra 1900 til 1959? For det er det, der er sket. Der er meget at indhente her, men jeg vil være meget, meget glad, hvis regeringen virkelig vil sætte sporen i og søge at indhente det forsømte så hurtigt som muligt. Det kan ikke gå for hurtigt.

Den højtærede socialminister talte også om, at nu havde forborgen fået udvidet personalet, og man havde sat ind på mange områder, og det er aldeles udmærket. Men så siger den højtærede socialminister: vi har bevæget os på grænsen af, hvad der er muligt for forborgens medhjælpere og medarbejdere. Ja men når man kender forholdene på visse anstalter, ved man, at der kunne indrettes noget, som kunne være arbejdsbesparende, så det virkelig betød noget. Jeg skal ikke gå i enkeltheder med at beskrive de forhold, som vi har beskrevet ofte, f. eks. på Brejning, men jeg tror, den højtærede socialminister vil give mig ret i, at her kunne indføres arbejdsbesparende foranstaltninger, så personalet lettere kunne overkomme arbejdet og kunne passe noget mere, eventuelt til en billigere pris, og så sluttede den højtærede minister med at udtale håbet om, at jeg, den dag pengene skulle bevilges, ville være til stede. Det håber jeg også, for det skal ikke mangle på min stemme, når det gælder om at bringe vor sociallovgivning op på et værdigt niveau.

Jeg må også takke den højtærede indenrigsminister for de meget interessante og udførlige oplysninger, vi fik om statshospitalerne. Her er der jo også noget at indhente, men med det tempo, der er på, håber jeg, at det ikke varer alt for længe, inden det er indhentet.

Det var meget interessant at høre, at den højtærede indenrigsminister havde aflagt